

Kukorelly Endre

Mást mér fel, mint amire felmérés közben gondol

Van itthon fél kenyér.
Doboz tojás. Majdnem üres
mustárosüveg, félig teli ás-

ványvíz-űrállomás.
Nem sok minden van itthon voltaképp.
Már nem megy sehova.

Havazik ráadásul.
2 zsemle, tejszín, 2 doboz sör.
Ember, aki elfásul.

Vízszintesen zuhog a hó. A
karján, a vállánál pirosló hullafolt.
Úgy látszik, elfeküdtem,

gondolja. Vagy valami volt.
Vagy meghaltam. Pedig nem.
Hanem a párnahuzat gyűrődései.

Karosszékekben ülő halott,
dunnába tekert donna,
ágyban fekvő hulla, kifestve.

Be van takarva, mintha-aludna,
de nem alszik, mert nincs még itt az este.
A pénztárosnő pont olyan komoly

arccal bámult a csinosan
becsomagolt párizsira,
mintha vélet-

lenül hozta volna így az élet.
Úgy nézett rá a boltba',
olyan tökéletes sminkkel,

amint kell,
mintha felpattant voln' egy lóra,
vagy mintha kirabolta

volna, csak mert visszalépett
egy palack kóla
miatt. Meleg van, primán zár az ajtó,

az ablaktáblák is mindent kizárnak,
a találmányi hivataltó'
egész vagyont kaphatnak érte,

akik ilyen jó zárra várnak.
Régen kifestették azt, aki meghalt,
gondolja. De *milyen* régen, és *mennyire*.

Jó rég és nagyon – egyszóval régen.
Ez így bizony bizonytalanra
sikerült, nem mintha így akarta

volna. Bizonytalan ezen a téren.
Meg bármi téren. Fényképeztek is.
Volt az apjának egy jó kis gépe,

most ez jut eszébe – jut eszembe,
hogy képezzen fényt, aki jól lát –,
de hát miért ez mindennek a vége?

Miért jön mindenkivel minden szembe?
A bálnafaj 52 hertzen élvez
a tévé szerint, hallja a bemondót,

hogy egy csivavát felkap egy bagoly,
és hogy dinoszauruszok uralták
az ökoszisztémát, mert így akarták.

A pulóvere ujjával letör-
li – mondjuk nincs sok eredménye –
a képernyőt. Letör

a körme. Hiába törli, mégse,
innen oda, onnan meg ide
tolódó porszemek,

nagyjából ez. Volna a lényeg.
Lényegében nem bízik senkibe'.
Semmi nincs itthon. Csak a lélek.

Csak lélek. Abból mégis van elég.
Lélek remeg.
Mint aki belezúgott egy verembe,

mert rosszul mérte fel, amit
felmérés közben gondolt.
Csak nem ültem rá a szemüvegemre?

Néha, többi, jó a, rossz a

Aki leül, liheg,
ezen csodálkozik,
Gyulai Pál Vörös-
marty-könyvén néha

meghatódik, miért
olvassa, ezen is
csodálkozik, egyes
fűszálak a többi

fűnél jobban nőnek,
nehogy már ezen is
csodálkozni kezdjen,
nem egészen jó a

bal térde, most ezen
mégse csodálkozhat,
megy focizni, megy a
foci, pedig rossz a.

Babiczky Tibor

Stefano Landi

Merre jársz, sötét hajú?
Távolodik az ég.
Ami volt: marék hamu,
s mit itt hagyunk: elég.

Szürke fényt okád a nap,
szürke az összes éj –
lettél, hát legyél magad,
csak ember ne legyél.